

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 listopada 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w Z. na podstawie art. 83 ust. 1, art. 32, ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1778 ze zm) stwierdził, że U. M. jest dłużnikiem tego organu i posiada zadłużenie na dzień wydania decyzji wraz z odsetkami na łączną kwotę 9.294,07 zł, na którą składają się zadłużenia:

- z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od V 2013 roku do XII 2013 roku – w kwocie 4.527,65 zł stanowiącej należność główną, oraz w kwocie 1.587,- zł odsetek a zwłokę;

- z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne za ten sam zakres numerów deklaracji za okres od IV 2013 roku do XII 2013 roku – w kwocie 1.924,69 zł stanowiącej należność główną, oraz w kwocie 679,- zł odsetek a zwłokę;

- z tytułu składek na Fundusz Pracy za ten sam zakres numerów deklaracji za okres od IV 2013 roku do XII 2013 roku za ten sam okres – w kwocie 429,73 zł stanowiącej należność główną, oraz w kwocie 146,- zł odsetek a zwłokę;

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, iż na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Zgodnie z art. 32 w/w ustawy do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w Ł. zawiadomił o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, wzywając jednocześnie do złożenia pisemnych wyjaśnień w sprawie przyczyn nieopłacenia składek, pod rygorem wydania decyzji w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na podstawie dotychczas zgromadzonych dowodów. Płatnik składek nie dopełnił jednak obowiązku określonego w art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w związku z tym Zakład Ubezpieczeń Społecznych, działając na podstawie art. 83 ust. 1 ww. ustawy, określił wysokość zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy (decyzja akta ZUS).

Od powyższej decyzji wnioskodawczyni złożyła odwołanie w dniu 22 grudnia 2017 roku. W uzasadnieniu swego stanowiska skarżąca podniosła, iż w okresie od sierpnia 1999 roku do stycznia 2000 roku ZUS pobrał od niej składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe, jak się okazało bezzasadnie. Kwota składek została zwrócona została 18 czerwca 2013 roku bez odsetek. Biorąc pod uwagę okres 13 lat zwłoki w zwrocie składek odsetki te wynoszą 2.766,- zł i winny być zapłacone wnioskodawczyni (odwołanie k. 3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji. Dodatkowo organ podniósł, iż odwołująca 18 czerwca 2013 roku złożyła korektę dokumentów rozliczeniowych za okres od sierpnia 1999 roku do stycznia 2000 roku z tytułu dobrowolnego ubezpieczenia emerytalno-rentowego. W wyniku tej korekty ustalono, iż na koncie wnioskodawczyni istnieje nadpłata, która została rozliczona zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 18 IV 2008 roku „w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawie rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych” (Dz. U. z 2008 roku nr 78 poz. 465). Na dzień złożenia korekt na koncie powstało zadłużenie, które częściowo pokryto. Z powstałej nadpłaty pokryto składki za VIII i X 2009 roku, I 2010 roku, V i VI 2011 roku, IV 2013 roku i nie zostały naliczone odsetki za nieterminowo opłacone składki. W dniu 4 maja 2017 roku wnioskodawczyni złożyła pismo z wnioskiem o rozliczenie nadpłaty składek na dobrowolne ubezpieczenie społeczne za okres VIII 1999 roku do I 2000 roku. Pismem z dnia

5 maja 2017 roku organ rentowy odmówił zwrotu składek z powodu braku nadpłaty na koncie. Pismem z dnia 29 września 2017 roku odwołująca wniosła o naliczenie odsetek od niesłusznie wniesionych składek. Organ rentowy, pismem z dnia 11 października 2017 roku wskazał, iż nadpłata powstała po złożeniu korekty dokumnetów. Na dzień złożenia korekt na koncie ubezpieczonej istniało zadłużenie. W związku z zadłużeniem ubezpieczonej organ rentowy wszczął, z urzędu, postępowanie w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek. W piśmie z dnia 19 października 2017 roku ubezpieczona oświadczyła, iż zgadza się z ustaloną wysokością niedopłat na koncie FUZ i FP. Sporna pozostaje niedopłata na FUS (odpowiedź na odwołanie k. 4-5).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni dokonała zgłoszenia do dobrowolnego ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego. (okoliczność bezsporna).

W dniu 18 czerwca 2013 roku U. M. złożyła korektę dokumentów rozliczeniowych za okres od sierpnia 1999 roku do stycznia 2000 roku z tytułu dobrowolnego ubezpieczenia emerytalno-rentowego (okoliczność bezsporna).

W wyniku tej korekty ustalono, iż na koncie wnioskodawczyni istnieje nadpłata, która została rozliczona zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 18 IV 2008 roku „w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawie rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych”. Z powstałej nadpłaty pokryto składki za VIII i X 2009 roku, I 2010 roku, V i VI 2011 roku, IV 2013 roku i nie zostały naliczone odsetki za nieterminowo opłacone składki (okoliczność bezsporna).

W dniu 4 maja 2017 roku wnioskodawczyni złożyła pismo z wnioskiem o rozliczenie nadpłaty składek na dobrowolne ubezpieczenie społeczne za okres VIII 1999 roku do I 2000 roku (pismo k. 1 akt ZUS).

Pismem z dnia 5 maja 2017 roku organ rentowy odmówił zwrotu składek z powodu braku nadpłaty na koncie. Jednocześnie wskazał, iż odwołująca ma zadłużenie składek: na FUS za IV-V, VII – XII 2013 roku w kwocie 4.530,97 zł oraz odsetki liczone na dzień 5 V 2017 roku w kwocie 1.385,- zł; na FUZ za IV-V, VII – XII 2013 roku w kwocie 1.954,11 zł oraz odsetki liczone na dzień 5 V 2017 roku w kwocie 605,- zł; na (...) za V – XII 2013 roku w kwocie 413,36 zł oraz odsetki liczone na dzień 5 V 2017 roku w kwocie 128,- zł (pismo k.3 akt ZUS).

Pismem z dnia 29 września 2017 roku odwołująca wniosła o naliczenie odsetek od niesłusznie wniesionych składek (pismo k.7 akt ZUS).

Organ rentowy, pismem z dnia 11 października 2017 roku wskazał, iż nadpłata powstała po złożeniu korekty dokumnetów. Na dzień złożenia korekt na koncie ubezpieczonej istniało zadłużenie (pismo k.15 akt ZUS).

W związku z zadłużeniem ubezpieczonej organ rentowy wszczął, z urzędu, postępowanie w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek (zawiadomienie i załącznik k.11-15 akt ZUS).

W piśmie z dnia 19 października 2017 roku ubezpieczona oświadczyła, iż zgadza się z ustaloną wysokością niedopłat na koncie FUZ i FP. Sporna pozostaje niedopłata na FUS) (pismo k.21 akt ZUS).

Wnioskodawczyni posiada zadłużenie na rzecz ZUS:

- z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od V 2013 roku do XII 2013 roku – w kwocie 4.527,65 zł stanowiącej należność główną, oraz w kwocie 1.587,- zł odsetek a zwłokę;

- z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne za ten sam zakres numerów deklaracji za okres od IV 2013 roku do XII 2013 roku – w kwocie 1.924,69 zł stanowiącej należność główną, oraz w kwocie 679,- zł odsetek a zwłokę;

- z tytułu składek na Fundusz Pracy za ten sam zakres numerów deklaracji za okres od IV 2013 roku do XII 2013 roku za ten sam okres – w kwocie 429,73 zł stanowiącej należność główną, oraz w kwocie 146,- zł odsetek a zwłokę (okoliczność bezsporna, oświadczenie pełnomocnika wnioskodawczyni e-protokół z 6 grudnia 2018 roku 00:06:21).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie niespornych ustaleń faktycznych, odwołanie wnioskodawczyni nie jest uzasadnione i jako takie podlega oddaleniu.

W myśl art. 83 ust. 1. ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 121 ze zm) zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności:

- 1) zgłaszania do ubezpieczeń społecznych;
- 2) przebiegu ubezpieczeń;
- 3) ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek;
- 3a) ustalania wymiaru składek na Fundusz Emerytur Pomostowych i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu tych składek;
- 4) ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych;
- 5) wymiaru świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Stosownie do treści przepisu art. 4 pkt 2a ustawy systemowej płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne jest pracodawca – w stosunku do pracowników i osób odbywających służbę zastępczą oraz jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna pozostająca z inną osobą fizyczną w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tej osoby ubezpieczeniami społecznymi. W świetle powyższego przepisu składki na ubezpieczenie społeczne za pracownika (art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej) odprowadza pracodawca, a za zleceniobiorcę/osobę świadczącą usługi (art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy systemowej) zleceniodawca;

Natomiast w oparciu o art. 4 pkt d ubezpieczony zobowiązany do opłacenia składek na własne ubezpieczenia społeczne.

Zgodnie z art. 13 pkt. 1 i 4 ustawy systemowej obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają pracownicy - od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku; osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej;

Stosownie do treści przepisów art. 18 ust. 1 i ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. Nr 161,poz.1106 ze zm.) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych osiągany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z wyjątkiem składników wynagrodzenia wymienionych w § 2 powołanego wyżej rozporządzenia.

Natomiast w oparciu o ust. 8 art. 18 podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

Na mocy art. 20 ust. 1 cytowanej ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Zgodnie z treścią art. 23 ust. 1, ust. 6 i ust. 7 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 roku o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (Dz. U z 2003 roku, Nr 45, poz. 391 ze zm.) do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1 lit. a, d-i i pkt 2a i 10, stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z zastrzeżeniem ust. 6, 7 i 10. Przy ustalaniu podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się wyłączeń wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną oraz nie stosuje się ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych.

Na mocy art. 32 tej ustawy systemowej do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

Ponadto stosownie do art. 81 ust. 1, ust. 5 i ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164 z 2008 roku, poz. 1027 ze zm.) do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób. Podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych. Przy ustalaniu podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne, nie stosuje się wyłączeń wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną.

Natomiast w myśl art. 81 ust. 2 podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c (prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą), stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 75% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski". Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

Z kolei art. 84 ust.1, przywołanej ustawy stanowi, że składkę na ubezpieczenie zdrowotne opłaca osoba podlegająca ubezpieczeniu zdrowotnemu – w tym wskazane osoby prowadzące działalność pozarolniczą.

Stosownie natomiast do treści art. 104 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz.U. z 2016 r., poz. 645) obowiązkowe składki na Fundusz Pracy opłacają pracodawcy.

W myśl art. 107 ust. 1 przytoczonej ustawy składki na Fundusz Pracy opłaca się za okres trwania obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych w trybie i na zasadach przewidzianych dla składek na ubezpieczenia społeczne.

Zgodnie z treścią art. 46 ust. 1 ustawy systemowej płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Na mocy art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, z zastrzeżeniem ust. 1a, 2a i 2b.

W oparciu o ust. 6b art. 24 Zakład zawiadamia płatnika składek o kwocie nienależnie opłaconych składek, które zgodnie z ust. 6a mogą być zwrócone, chyba że nie przekraczają wysokości kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym. Ust. 6b w brzemieniu obowiązującym na dzień wydania skarżonej decyzji stanowił, że Zakład zawiadamia płatnika składek o kwocie nienależnie opłaconych składek, które zgodnie z ust. 6a mogą być zwrócone, chyba że nie stanowią więcej niż 5 % najniższego wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 24 ust. 6a nienależnie opłacone składki podlegają zaliczeniu przez Zakład z urzędu na poczet zaległych lub bieżących składek, a w razie ich braku - na poczet przyszłych składek, chyba że płatnik składek złoży wniosek o zwrot składek.

W myśl ust. 6c wniosek o zwrot nienależnie opłaconych składek płatnik składek może złożyć po stwierdzeniu, że składki zostały nienależnie opłacone, jednak nie później niż w ciągu 7 dni od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 6b.

W oparciu o ust. 6d nienależnie opłacone składki podlegają zwrotowi w terminie 30 dni od dnia wpływu wniosku, o którym mowa w ust. 6c.

Natomiast na mocy ust. 6e jeżeli nienależnie opłacone składki nie zostaną zwrócone w terminie określonym w ust. 6d, podlegają oprocentowaniu w wysokości równej odsetkom za zwłokę pobieranym od zaległości podatkowych, od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 6c.

Przenosząc powyższe przepisy na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że ostatecznie pełnomocnik wnioskodawczyni oświadczył, iż nie kwestionuje ona wysokości należności składkowych ustalonych w zaskarżonej decyzji. Tym samym bezprzedmiotowym byłoby badanie tej kwestii przez sąd orzekający.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontradiktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach dozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Sporna pozostała jedynie kwestia odsetek od nienależnie opłaconych składek. Odsetki nie były jednak przedmiotem zaskarżonej decyzji.

Przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych wyznacza treść decyzji, od której wniesiono odwołanie. Treścią skarżonej decyzji było ustalenie kwoty nieopłaconych składek. Organ rentowy nie wypowiedział się w przedmiocie odsetek. Sąd nie mógł zatem badać czy i jeśli tak w jakiej wysokości winna otrzymać odwołująca bowiem wykroczyłby poza zakres zaskarżonej decyzji. Stąd też wniosek skarżący o odsetki od nienależnie

opłaconych składek podlegał przekazaniu do ZUS celem jego rozpoznania, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 477¹⁰ § 2 kpc.

Na marginesie jedynie podnieść należy, iż wnioskodawczyni opłaciła składki za okres od sierpnia 1999 roku do stycznia 2000 roku nienależnie. Fakt ten wyszedł jednak na jaw dopiero po złożeniu korekt dokumentów rozliczeniowych w dniu 18 czerwca 2013 roku. Jednocześnie w tej dacie odwołująca posiadała zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek za inne okresy ubezpieczeniowe. Organ rentowy dokonał zatem zaliczenia nadpłaty na należne a niewuiszczone składki.

Istotne jest przy tym, iż to na płatniku ciąży obowiązek prawidłowego naliczania i opłacania składek.

Zasady rozliczania i zaliczania składek określają przepisy Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2017 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1831), w tym w szczególności § 12 i następne tego rozporządzenie

W myśl § 12 ust. 1 zakład dokonuje rozliczenia dokonanej przez płatnika składek wpłaty na koncie płatnika i zewidencjonowania danych na koncie ubezpieczonego za dany miesiąc kalendarzowy na podstawie deklaracji oraz raportów lub deklaracji korygującej i raportów korygujących, w części przypadającej na dany fundusz według podziału ustalonego zgodnie z § 7 ust. 1.

2. Kwota wpłaty w części przypadającej na ubezpieczenia społeczne podlega zaliczeniu na fundusz emerytalny i otwarte fundusze emerytalne, fundusz rentowy, fundusz chorobowy oraz fundusz wypadkowy, począwszy od należności o najwcześniejszym terminie płatności, z uwzględnieniem § 13 ust. 1.

3. Kwota wpłaty w części przypadającej na Fundusz Emerytur Pomostowych podlega zaliczeniu na należności z tego tytułu, począwszy od należności o najwcześniejszym terminie płatności.

4. Kwota wpłaty w części przypadającej na ubezpieczenie zdrowotne podlega zaliczeniu na należności z tego tytułu, począwszy od należności o najwcześniejszym terminie płatności.

5. Kwota wpłaty w części przypadającej na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych podlega zaliczeniu na należności z tych tytułów, począwszy od należności o najwcześniejszym terminie płatności.

Jak wynika z powyższego przepisu a także z § 3 cytowanego rozporządzenia płatnik zobowiązany jest oprócz uiszczenia składek składać deklaracje, dotyczące tych składek. W przypadku jeśli istnieją niedopłaty, nieprawidłowości czy błędy, składane są deklaracje korygujące wraz z wpłatą jeśli jest konieczna. Oznacza to, że aby dokonana wpłata na zaległe składki mogła zostać rozliczona, na konkretne zaległe należności, płatnik musi wskazać te należności przy pomocy deklaracji korygujących. W przypadku braku takich deklaracji wpłata rozliczana jest w myśl przepisów § 12 i następnych, najogólniej rzecz ujmując zaspokajane są z takiej wpłaty należności najwcześniej wymagane.

Organ rentowy miał zatem prawo zaliczyć ujawnioną nadpłatę na należności z tytułu nieopłaconych składek.

Zaskarżona decyzja odpowiada zatem prawu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie jako niezasadne, potwierdzając tym samym prawidłowość zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł.

O wynagrodzeniu pełnomocnika Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 8 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 oraz w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. poz. 1715 z późn. zm.), przyznając jego wypłatę ze Skarbu Państwa kasy Sądu Okręgowego w Łodzi według norm przepisanych w kwocie 1.476,- zł.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron, w tym pełnomocnikowi organu rentowego z aktami rentowymi.

7 I 2019 roku.